

1. Po stonku trávy míří k nám
světluška, ne, nech ji být,
ten její někde čeká sám,
když dotkneš se jí, třeba nebude ho chtít.

R: Zkus se dotknout mě a potom zkusím to já,
kolik něhy nosí lidská dlaň,
já nevím, ale mně se zdá, že záříš
jak ze světlušek celá stráž.

2. Něco duní, neboj, klid,
to jen ve skalách tu bloudí vlak,
světél oken dlouhá nit
dotkne se nás, zmizí pak.

R:

3. Po stonku trávy míří k nám
světlušák, ne, nech ho být,
unavený, chce být sám,
dělal světýlka, a teď chce snít.

R: + [: jak ze světlušek celá stráž ... :]